

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. IV, s. r. o.**, zastoupeného Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem Příkop 4, Brno, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 7. 2004, sp. zn. 15 Ca 28/2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým soud odmítl jeho žalobu napadající rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem („žalovaný“) ze dne 19. 12. 2003, č. j. 17914/150/2003. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti zajišťovacímu příkazu, vydanému Finančním úřadem v Žatci dne 27. 10. 2003, č. j. 47665/03/203970/6693.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje – byť nikoliv výslovně - důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatel argumentuje prostřednictvím čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a tvrdí, že citovaným zajišťovacím příkazem bylo významně zasaženo jeho vlastnické právo,

takže není možno vyloučit jeho soudní přezkum. Stěžovatel rovněž poukazuje na zásadu in dubio pro mitius, používanou ve své rozhodovací činnosti rovněž Ústavním soudem ČR.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především uvádí, že souhlasí s právním názorem krajského soudu obsaženým v odůvodnění napadeného usnesení, neboť vydání zajišťovacího příkazu předpokládá, že zajišťovaná daň není dosud splatná nebo není dosud stanovena a jedná se tak o dočasné rozhodnutí, omezující dispozici stěžovatele s jeho majetkem, aniž zasahuje do výkonu jeho vlastnického práva.

Proto žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z předmětného soudního a správního spisu především konstatuje, že Finanční úřad v Žatci zajišťovacím příkazem ze dne 27. 10. 2003, č. j. 47665/03/203970/6693, podle ustanovení § 71 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků stěžovateli přikázal zajistit ve prospěch správce daně daň z příjmu právnických osob a daň z přidané hodnoty v celkové výši 4 544 721 Kč. V odůvodnění rozhodnutí správce daně uvedl, že z dražební vyhlášky je zřejmé, že stěžovatel prodává veškeré své nemovitosti a vzniká tak důvodná obava, že úhrada doměřené daně bude v době její splatnosti a vymahatelnosti nedobytná. Navíc stěžovatel své daňové povinnosti nehradil a muselo proto v minulosti dojít k exekuci příkázáním pohledávky.

Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 19. 12. 2003, č. j. 17914/150/2003, zamítlo odvolání proti citovanému zajišťovacímu příkazu, jelikož se ztotožnilo s názorem správce daně, že stěžovatel činí kroky k prodeji svého majetku, přičemž již z minulosti je známá jeho špatná platební morálka při placení daňových povinností.

Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným usnesením odmítl žalobu stěžovatele podle ustanovení § 70 písm. b) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., protože shledal, že zajišťovací příkaz představuje rozhodnutí předběžné povahy, vyloučené ze soudního přezkumu. Jeho účelem je totiž ve prospěch správce daně zajistit příslušnou finanční částku k provedení budoucího konečného rozhodnutí o daňové povinnosti, tzn. jedná se toliko o prostředek poskytující v odůvodněných případech záruku, že daňový poplatník splní svou povinnost uhradit daň. Nezasahuje tak do vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 5 Listiny.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je nutno uvést, že stěžovatel uplatnil kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. V souladu s citovaným ustanovením § 109 s. ř. s. se proto Nejvyšší správní soud v dalším omezil toliko na přezkum zákonnosti odmítnutí předmětné žaloby krajským soudem napadeným usnesením, když neshledal existenci zmatečnosti soudního řízení ani vady, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, příp. nepřezkoumatelnost napadeného usnesení ve smyslu odst. 3 citovaného ustanovení.

Při právním posouzení projednávané věci Nejvyšší správní soud vycházel zejména z ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s., které bylo v daném případě krajským soudem aplikováno.

Podle tohoto ustanovení „jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.“ Pro stručnost je přitom nutno odkázat na dosavadní správní judikaturu, podle které zajišťovací příkaz podle ustanovení § 71 zákona č. 337/1992 Sb. je rozhodnutím předběžné povahy, neboť jde o dočasný prostředek k zajištění účelu daňového řízení (č. 143/2004 Sb. NSS). Od tohoto právního názoru Nejvyšší správní soud neshledal racionální důvod se v této věci odchýlit.

Pokud stěžovatel argumentuje ústavně právní rovinou této problematiky a tvrdí, že zajišťovacím příkazem dochází k zásahu do ústavně zakotveného základního práva (vlastnictví) a proto podle čl. 36 odst. 2 Listiny nelze vyloučit soudní přezkum, je nutno poukázat na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/99 (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 16, str. 135 a násl.). Tímto nálezem byl zamítnut návrh na zrušení tehdy platného ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř., podle něhož soudy nepřezkoumávaly „rozhodnutí správních orgánů předběžné povahy“, tzn. jednalo se o obdobnou zákonnou dikci jako u stávajícího ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. Argumentace Ústavního soudu byla založena na myšlence, že vyloučením soudního přezkumu správních rozhodnutí předběžné povahy nedochází k dotčení podstaty čl. 36 odst. 2 Listiny, jelikož „*právo fyzické a právnické osoby na soudní ochranu je dostatečně zajištěno tím, že je v pravomoci soudů přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů, které mají povahu rozhodnutí konečného.*“

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že citované ustanovení s. ř. s. prochází i testem ústavnosti a pokud tedy bylo v projednávané věci aplikováno v souladu se svým smyslem a výslovnou dikcí, nelze v napadeném usnesení krajského soudu shledat ani protiústavní zásah do právní sféry stěžovatele.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu